

[Indenrigs- og boligministeren.]

om at bygge hospitalet i Brønderslev efter de retningslinier, som lovforslaget indeholder. Jeg skal da overfor det ærede medlem ikke blot gentage, hvad jeg allerede har sagt om, at Brønderslev-hospitalet skal være det første hospital, vi går i gang med, men jeg skal tilføje, at det er også min mening, at dette hospital skal projekteres sådan, at det, når patientmaterialet viser, at der er behov derfor, vil kunne udvides til 400 senge.

Det ærede medlem hr. Niels Kr. Nielsen motiverede et ændringsforslag, som går ud på, at de penge, som skal til for at gennemføre denne meget betydelige plan om udvidelse af vore forskellige anstalter til behandling af sindssyge, skal skaffes på de årlige finanslove. Det er en tanke, som vi tidligere har drøftet med det ærede medlem, nemlig under lovforslagets første behandling, og jeg skal derfor ikke ved denne lejlighed tage diskussionen op igen. Jeg vil kun til beroligelse for dem, der tillægger det den største betydning, at denne plan nu føres ud i livet og føres ud i livet over en så kort årrække, som vor arbejdskraft i det hele taget tillader det, understrege, at det altid vil være lettest for den, der skal administrere udvidelsen af disse sindssygehospitaler, at få sagerne gennemført, når bevillingsspørgsmålet på forhånd er løst, således at udgifterne ikke direkte skal dækkes ved skatter, men at pengene tilvejebringes således, som det i høj grad er skik og brug også i vor kommunale forvaltning, gennem optagelse af lån, det vil sige med en udjævning over et længere åremål af den del af skattebyrden, som skal til, for at disse hospitaler kan opføres. Vi har allesammen i den tid, vi har siddet i denne rigsdag, kendt til, at økonomiske svingninger har kunnet stille krav om en nedbringelse af finanslovens udgiftsposter, og vi har derfor ofte været i den situation, at planer, som vi havde lagt med hensyn til forskellige anlægsarbejder, er blevet udsat til det, vi kalder bedre tider. Jeg ville være meget ked af, om vi, når vi er kommet 4 eller 5 eller 6 år frem i tiden, måtte udsætte nogen del af denne plan for sindssygehospitalerne til bedre tider, og derfor tror jeg, det vil være bedst at finansiere opbygningen af disse hospitaler og plejehjem gennem optagelse af lån og derved udjævne den byrde, som befolkningen skal bære; for til syvende og sidst skal naturligvis udgifterne betales og betales af de indkomster,

som befolkningen til den pågældende tid har. Ved denne udjævning af den årlige byrde håber jeg, vi kan opnå ikke at blive udsat for at måtte opgive på halvvejen noget af det, som vi her er enige om at gennemføre. Derfor kan jeg ikke tjene det ærede medlem hr. Niels Kr. Nielsen i at gøre spørgsmålet om, hvorvidt sindssygehospitalerne skal bygges, til et spørgsmål om, hvorvidt byggeriet skal finansieres ved grundskyld. Jeg har den opfattelse, at bygges skal de, og derfor må vi efter min mening vælge den finansieringsform, som bedst sikrer os imod uventede økonomiske vanskeligheder igennem de 10 år, i løbet af hvilke jeg håber arbejdet kan føres til ende.

Jeg vil slutte disse bemærkninger med endnu en gang at takke for den forståelse, som jeg har mødt, da jeg overfor udvalget redegjorde for de tanker, som vi i ministeriet og i direktoratet for sindssygevæsenet har gjort os med hensyn til udviklingen af det fremtidige hospitalsvæsen på dette område.

Qvist Hansen: Det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft sagde, at det ærede medlem glædede sig over, at man havde rettet fejlen i 1947-loven. Det tager jeg nu ikke så højtideligt, for efter det ærede medlems mening er vistnok de fleste af de love, der bliver vedtaget i denne rigsdag, forkerte.

Den højtærede minister sagde, at jeg måtte ikke angribe embedsmændene; det var ikke god latin. Det, jeg sagde, skulle ikke forstås som et angreb på embedsmændene, det var nærmest en ros til embedsmændene, fordi embedsmændene havde vist, at de indirekte kunne øve en sådan indvirkning på den højtærede minister. — der her står og gerne vil have ansvaret, og som for mig gerne må få det —, at det er deres vilje og ikke rigsdagens vilje, der er gennemført. Det er en kompliment til embedsmændene, at de har været så dygtige til at arbejde bag kulisserne, medens vi andre, der arbejder for åbent tæppe, og som må tale åbent fra denne talerstol, ikke har kunnet få gennemført, hvad vi ville. Ministeren har ansvaret, og det må og bør være ministeren, der har ansvaret. Ja, jeg skal gerne give den højtærede minister ansvaret for, at der ingenting er sket siden 1947 med hensyn til det nordjyske sindssygehospital.

Den højtærede minister sagde til slut